

عنوان مقاله:

مقایسه میزان فرسایش بادی اراضی تحت کشت مخلوط وجداگانه گندم و یونجه با استفاده از مدل اریفر 2 در مزارع مناطق خشک مطالعه موردی: هرات یزد

محل انتشار:

هفتمین همایش ملی علوم و مهندسی آبخیزداری ایران (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

محمد رضا اختصاصی - دانشیار دانشکده منابع طبیعی و کویرشناسی دانشگاه یزد

اسماعیل حجتی مروست - دانشجوی کارشناسی ارشد آبخیزداری

محسن فعله گری - دانشجوی کارشناسی ارشد آبخیزداری دانشگاه یزد

خلاصه مقاله:

فرسایش بادی یکی از بارزترین مصادیق و اصلی ترین شناسه های ویرانگر بیابان زایی محسوب شده و در شمار مهمترین مشکلات سد راه توسعه و عمران در اغلب زیست اقلیمهای فراخشک، خشک و نیمه خشک محسوب می شود کشور ایران نیز در شمار کشورهایی است که از عقوبت های فرسایش بادی رنج می برد یکی از روشهای کاهش فرسایش بادی در مزارع مناطق خشک و بیابان استفاده از الگوی کشت مناسب می باشد در این مطالعه سعی بر این است برای مناطقی که در آنها کاشت گندمیان و علوفه صورت میگیرد الگوی کشت مناسب معرفی شود در این الگوی کشت نحوه کاشت توام گیاه یونجه *Medicago sativa* با گندم *Triticum sativum* شرح داده می شود در این روش کشت توام از دیدگاه بیابان زدایی به علت اینکه سطح خاک مزرعه در مقایسه با حالت تک کشتی به مدت زیادی توسط گیاه پوشیده است و عملیات خاک ورزی کمتری صورت می گیرد فرسایش بادی به میزان زیادی کاهش می یابد و از دیدگاه مدیریت منابع آب و فرسایش خاک بهره وری آب نسبت به کشت جداگانه بیشتر می باشد.

کلمات کلیدی:

فرسایش بادی، کشت توام، *Medicago sativa* و *Triticum aestivum*

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/110409>

